

MŮJ DENÍK

Psal se rok 2017, kdy jsem po dlouhé době konečně mohla definitivně zavřít knížku, kterou jsem, i když nerada, dočetla. Mohlo by se zdát divné, že do svého deníku píši něco o knize, když z deníku je jasné, že dávám přednost jiným aktivitám než si číst celý den nebo jen chvíli.

Jednou má máma dostala knížku, moc mě to nezajímalo, ostatně jako vždy. Ovšem jak plynul týden, máma o knize mluvila stále víc a déle a častěji, ale já pořád viděla jen obyčejnou knihu se starým obalem a pěknou, i když nezvyklou záložkou.

Byla neděle a já jsem neměla co dělat, hry se sestrou mě již také přestaly bavit, pravdou je, že mě nikdy nebavily, a tak jsem se rozhodla přečíst kousek maminciny knížky. Zprvu se zdála obyčejná, byla o muži, co se vydal na pěší cestu alpského okrsku až do Provence. První kapitola byla plná šedých smutných obrázků, vypadala jako hřbitov, ale nebyla vůbec smutná. Když se mi oči upřely na rozpadlý kamenný dům a okolo něj spousta jiných domů, pochopila jsem, že z nich všechn život vymizel.

Jak jsem se do knihy začetla, přemýšlela jsem dál nad všemi slovy. Muž putoval sám, neměl vodu ani jídlo, když jednou však potkal muže, co mu dal napít a pozval ho k sobě. Byl to starý pasák ovcí, který přestože moc nemluvil, byl milý a skromný, vlastně mu pomohl, a to v dnešní době dokáže jen hrstka lidí. Pasák většinu času trávil loupáním žaludů. Co mi ale přišlo nejzvláštnější, že žaludy pak zasadil, aby se v tak zničené krajině mohl zrodit nový život.

Kniha se blížila ke konci, k dobrému konci, když přišla druhá světová válka. Přemýšlela jsem, jaké by to bylo vžít se do kůže nevinných lidí, kterým je ubližováno. Ale to se také děje i v dnešní době, kdy lidé soudí podle minulosti, podle toho, co jsi měl udělat, ale neudělal, nebo co jsi udělal, ale neměl udělat. Lidé asi vše dělají ze strachu, ze strachu z přítomnosti, kterou si nechtějí přiznat, ale život jde dál.

Starý pasák rozprodal ovce a věnoval se až do své smrti sázení stromů. To poučilo i mě o tom že, bychom měli myslet na budoucnost, na to, co po nás zbude pro příští generace a nedělat mezi sebou rozdíly. Vždyť i nás jakoby někdo zasadil. A sklizeň pak ovlivní každý jedinec podle svého celoživotního chování a jednání.

Každý jsme jiný, někdo představuje dlouhou hubenou břizu, jiný silný odolný kaštan a někdo přizpůsobivý modřín. Muž z mé knihy sázel stromy a my, pokud budeme hlavně slušní, pracovití a snad také trochu úspěšní ve svém životě, můžeme sklízet jejich plody.